

תת"ע 7023/09/14 - מדינת ישראל נגד מרים שטרן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

14 מאי 2015

תת"ע 7023-09-14 מדינת ישראל נ' שטרן

בפני כב' השופט עופר נהרי

בעניין: מאשימה

מדינת ישראל

נגד

מרים שטרן

נאשם

הכרעת - דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי היא לא צייתה לתמרור 820 וזאת בכך שהחנתה רכב בתוך השטח המסומן על פני הכביש ובניגוד לתקנה 22 (א) לתקנות התעבורה.

בישיבת ההקראה שהתקיימה ביום 2.5.15 כפרה הנאשמת במיוחס לה וביקשה לפרט כי מדובר ברכב שלה (מכונית מתוצר מזדה מס' רישוי *****) וכי הכתובת של ביצוע העבירה הנטענת היא כתובת מגוריה שלה.

הנאשמת טענה כי היא חנתה על "המעטפה שלה".

לבקשתה, בישיבת ההקראה, הוצג לנאשמת לוח התמרורים וזאת על מנת להיווכח מהו תמרור 820 ומהי הוראתו.

הנאשמת שבה ופרטה בישיבת ההקראה כי היא חנתה על "המעטפה שלה" כלשונה, ושבה וציינה כי היא כופרת, וכי לשיטתה היא לא ביצעה עבירה.

לנוכח הכפירה נקבע והתקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העיד השוטר מר תמיר שמע (ע.ת.1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (סומן ת/1) ודו"ח פעולה שערך (סומן ת/2).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת הגב' מרים שטרן (ע.ה.1) ובמסגרת עדותה הוגש לבקשתה תצלום המציג לטענתה את מיקום ומצב רכבה כפי שהיה במועד האירוע (התצלום סומן נ/1).

מסקנתי בשים לב להוראת התמרור 820 כביטוייה בלוח התמרורים, ובשים לב לראיות אשר באו בפני, הינה מסקנה שאף מעדותה של הנאשמת הנכבדה עצמה ומהתמונה נ/1 אשר הגישה הנאשמת, עולה, בכל הכבוד, כי גובשו יסודות העבירה הנטענת באירוע זה וכי אין לנאשמת הגנה.

ואסביר ואפרט:

הוראת תמרור 820 הינה כדלקמן (ציטוט):

"מקום אסור לחניה מסומן בצבע לבן: אסורה חניה בתוך השטח המסומן". (ראה נא את לוח התמרורים לגבי צורת התמרור ופירושו).

אין למצוא בהוראת לוח התמרורים כי מתקיים בו סייג ולפיו למי מהציבור - ובכלל זה לבעלי חניה של בית פרטי או לבעלי חניה של בית דירות - יש כביכול "בעלות" על השטח הציבורי שהינו הכביש אשר עליו מסומן התמרור 820.

בכל הכבוד והערכה לנאשמת הנכבדה, אשר שבה ואמרה לבית המשפט כי סבורה שהיא חנתה על החניה "שלה", יש אם כך ראשית להקדים אם כך ולומר, משפטית, שלא לנאשמת ולא לכל איש אחר, יש בעלות על הכביש הציבורי.

הכביש והמדרכה שייכים, כל עוד לא הוכח אחרת, לציבור.

למען הסדר הטוב, ואולי מעבר לצורך, ייאמר שכתימוכין בטענת ההגנה שלה, הנאשמת לא הציגה חוזה, הסכם, או אישור רשות מקומית, שילמד שהיא הבעלים של קטע הכביש או המדרכה אשר מול ביתה.

אמור לפיכך כאמור שבניגוד בכל הכבוד לעמדת הנאשמת, ניכר ש"המעטפה" המסומנת על הכביש מול ביתה של הנאשמת איננה "שלה" כדבריה.

הנאשמת לא הראתה בכל דרך משפטית כי יש לה אם כך זכויות קניין בקטע הכביש אשר מול ביתה.

הנאשמת גם לא טענה, וגם לא הראתה, כי יש כביכול חוסר חוקיות ב"מעטפה" הספציפית אשר מול ביתה.

ובמילים אחרות: הנאשמת לא טענה לחוסר חוקיות כלשהי של התמרור 820 אשר מול ביתה.

כאמור - עיון בלוח התמרורים ובהוראותיו איננו מגלה שלוח התמרורים מסייג את האיסור המצוי בתמרור 820 לגורם כזה או אחר או לאדם כזה או אחר.

עפ"י פירושו של התמרור 820 - אסורה החניה בתוך השטח המסומן וזאת, כך ניכר, ללא סייג.

נמצאתי אומר לפיכך שלכל אדם (ובכלל זה לנאשמת) אסורה החניה בתוך השטח שסומן שם.

לאחר מסקנה זו שבמשפט (שבאה לנוכח הסתייגותה המרכזית של הנאשמת ולפיה לטענתה זו המעטפה "שלה") נדרש אני בהמשך לכך לבחון האם בפועל החנתה הנאשמת את רכבה "בתוך השטח המסומן" (לשון הוראת התמרור).

התשובה לכך היא חיובית.

מתמונה שהגישה הנאשמת עצמה (נ/1) עולה כי חלק ניכר מרכבה מצוי חונה על המעטפה.

למעשה, מהתמונה נ/1 אשר הנאשמת העידה כי צילמה מיד בסמוך לאירוע, עולה כי רכבה של הנאשמת עומד חוסם מול אותו חלק של חנייתה הפרטית וכי בתוך חנייתה הפרטית חונה קטנוע.

אגב, לכשנשאלה הנאשמת הנכבדה בחקירה הנגדית בבית המשפט ע"י התובעת מדוע לא החנתה את רכבה בתוך חניית ביתה, השיבה הנאשמת כי משהו כנראה הפריעה לה בתוך החניון שלה אך לדבריה היא לא זוכרת מה זה היה. אלא שמן התמונה שבחרה הנאשמת עצמה להגיש בדיון ההוכחות (התמונה נ/1 כאמור) עולה כי היה זה קטנוע שנבחר על ידה לכאורה כי יעמוד בתוך החניון שלה.

יוצא אם כך שאין למעשה מחלוקת עובדתית בין השוטר לבין הנאשמת על כי מכוניתה של הנאשמת חנתה "בתוך השטח המסומן" (שוב, כזכור, לשון הוראת התמרור 820 כאמור).

השוטר אישר בעדותו כי התמונה נ/1 משקפת את אשר ראה.

הנה כי כן, ועפ"י הדין, גובש והוכח כל אשר דרוש מבחינת יסודות העבירה.

אגב, הנאשמת גם איננה יכולה להיבנות מן הטענה (שלא הודגמה אגב כדבעי ממילא בתמונה נ/1) ואשר לפיה גלגלי מכוניתה לא היו על המעטפה אך לעומת זאת כל חלקה האחורי של מכוניתה (כל שטח תא המטען, כן היה על המעטפה).

הנאשמת איננה יכולה להיבנות מכך משום שהמהות היא שקובעת.

במהות, הרי גם הנאשמת עצמה היתה בוודאי מלינה אילו פלוני היה מעמיד מכוניתו אגב חסימת היציאה מהחניון של ביתה(כפי שניכר בתמונה נ/1 שרכבה של הנאשמת חוסם חלק מהיציאה מן החניון).

במהות, הרי גם אין, באותה מידה, דרך משל, להתיר החניית חלקו האחורי, או כל חלק אחר של רכב שאיננו של נכה, מעל מקום השמור לרכב נכה, או להתיר, דרך משל, החניית חלקו האחורי של רכב, או כל חלק אחר של הרכב, מעל מעבר חציה להולכי רגל.

מקומות שכאלה צריכים להישאר פנויים וריקים מרכב.

ככלל, אביע עמדותי כי אין לטעמי ליצור, פרי פסיקה, "מדרון חלקלק" של התרת העמדת חלק כזה או אחר של רכב מעל תמרור אשר אוסר זאת ואשר איננו מסייג זאת.

ואוסיף ואשאל - כלום רצוי שנתיר, בהמשך להתיר בלתי רצוי שכזה, העמדת רכב מעל מעטפה גם בכניסה לחנין של

בית דירות משותף או מעל המעטפה של כניסה לבנין משרדים או בכניסה למוסך או בית עסק אחר כלשהו- ואם כן נתיר - אזי למי נתיר - לאחד או לרבים ? רק לבעלים של המקום או גם לאורחיו ? למכריו או לשוכריו ? ואולי רק ללקוחותיו של בית העסק או הדירה או הבנין ? וכיוצ"ב דוגמאות למהיות.

והרי יוזכר שוב - הוראת התמרוך 820 איננה מסייגת את האיסור אשר בתמרוך כלפי פלוני.

לבית המשפט אין סמכות לשנות מהוראת התמרוך, ולטעמי גם אין עילה לעשות כן ממילא.

אציין כי אף לא מצאתי דופי בהתנהגות השוטרי או בהחלטתו לאכוף את דבר הוראת תמרוך במדינת ישראל, או כי נקט הוא כביכול בחוסר הגינות כלפי הנאשמת הנכבדה או בדרך של אפליה או העדפה כביכול.

ראשית, הוכח (גם מפי הנאשמת) שטרם רישום הדו"ח ביקש השוטר מהנאשמת להזיז את רכבה מן התמרוך ובכך להפסיק את דבר הפרתו, ואף המתין השוטר פרק זמן ניכר שהיא תעשה כן, ואולם הנאשמת בחרה שלא לעשות כן ובחרה שלא להזיז את רכבה מהתמרוך.

בכך שטרם רישום הדו"ח ביקש תחילה השוטר מן הנאשמת לחדול מביצוע העבירה ואף המתין פרק זמן ארוך כדי שהיא תתכבד להזיז את רכבה (אך כאמור ללא הועיל) אני סבור כי השוטר פעל כלפיה בהגינות, ואף מעבר לדרוש.

שנית, לא נסתר בחקירה הנגדית ובכל דרך אחרת, מה שרשם השוטר באופן מפורט בת/2 (ובית המשפט מזמין לקרוא היטב את כל המצוי בדו"ח הפעולה ת/2) אשר לפיו אותו שוטר (ע.ת.1) גם רשם דו"ח נוסף באותו אירוע וזאת לעגלה שחנתה במקום ללא גורר ואשר איננה שייכת לנאשמת.

גם עובדה זו סותרת טענה בדבר אכיפה בררנית כביכול בידי השוטר.

הנאשמת, שטענה לסכסוך שכנים במקום, אף לא הזמינה לעדות (גם לא באמצעות בית המשפט - וזאת על אף שבישיבת ההקראה - ראה פרוטוקול ישיבת ההקראה - הוסבר לה כי יש זכות גם לזמן עדים) את השכנים שלה או מי מהם כתימוכין לבחינת טענותיה.

אלא שגם אם היתה הנאשמת מוכיחה כי קיים במקום סכסוך שכנים, עדיין אין פירושו כי יש לנאשמת דרור שלא לציית לתמרוך אשר חל על הכל במדינת ישראל ואשר איננו מסייג יחיד או רבים.

בכל הכבוד, אף אינני סבור כאמור כי תחת ידו של בית המשפט (להבדיל תחת ידו של מחוקק) צריכה לצאת החלטה המתירה, בניגוד להוראת תמרוך, חניה לפלוני.

כאמור, גם לא היתה עמידה בנטל הבאת הראיה לאכיפה בררנית במקרה זה.

לאחר כל זאת אני מרשיע את הנאשמת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

ניתנה היום, 14 מאי 2015, במעמד הצדדים.